

Ζωρζ Σαρή

ΤΟ ΓΑΪΤΑΝΑΚΙ

εικόνες Έφη Λαδά

*Αυτό το βιβλίο το αφιερώνω στη μάνα μου,
που με νανούριζε σαν ήμουνα μικρή
με το τραγούδι του Πολ Φορ:
«Αν όλα τα κορίτσια θέλανε να δώσουνε τα χέρια...»
και στον Νίκο με το γαρίφαλο.
Με τη ζωή τους και τον θάνατό τους
μου έμαθαν τι πάει να πει ανθρώπινη αξιοπρέπεια*

Εκδόσεις Πατάκη – Βιβλία για παιδιά με πολύχρωμη εικονογράφηση
Ζωρζ Σαρή, *Το γαϊτανάκι*
Εικονογράφηση: Έφη Λαδά
Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου
Σελιδοποίηση, εξώφυλλο: Νίκη Αντωνακοπούλου
Copyright® για το κείμενο Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)
και κληρονόμοι Γεωργίας Καρακώστα (Ζωρζ Σαρή), 1991
Copyright® για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2014
Το *Γαϊτανάκι* της Ζωρζ Σαρή πρωτοκυκλοφόρησε το 1973 από τις Εκδόσεις Κέδρος,
με εικονογράφηση Έλενας Γαρυφαλλίδου.
Από τότε έγιναν και άλλες εκδόσεις του βιβλίου από τις Εκδόσεις Κέδρος
(από το 1984 με εικονογράφηση της Αγγελικής Μακρή).
Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, σε διαφορετικό σχήμα,
με εικονογράφηση της Αγγελικής Μακρή, 1992
Πρώτη έκδοση, σε νέο σχήμα, με εικονογράφηση της Έφης Λαδά
από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2014
Ακολούθησαν οι ανατυπώσεις Ιανουαρίου 2017, Φεβρουαρίου 2018,
Φεβρουαρίου 2019, Ιανουαρίου 2020, Φεβρουαρίου 2021
Η παρούσα είναι η έβδομη εκτύπωση, Φεβρουάριος 2022
ΚΕΤ 8919 ΚΕΠ 43/22 ISBN 978-960-16-5505-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΒΟΡΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΑΣ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), Τ.Θ.1213, 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Ζωρζ Σαρή

το γαϊτανάκι

εικόνες: Έφη Λαδά

ΕΒΔΟΜΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Μια φορά, δεν πάει καιρός, ζούσε
σ' ένα μικρό χωριό, κάπου εδώ κοντά,
ένας άνθρωπος πολύ σοφός και πολύ γέρος.
Η πλάτη του ήταν σκυφτή – τόσο σκυφτή,
που η άσπρη του γενειάδα άγγιζε τη γη.
Είχε διαβάσει τα βιβλία όλου του κόσμου
και είχε μάθει τις γλώσσες όλων των
ανθρώπων. Ζούσε απόμερα, σ' ένα μικρό
σπιτάκι, ολομόναχος. Στον κήπο του
φύτρωναν και άνθιζαν όλων των λογίων
τα λουλούδια: τριαντάφυλλα, τουλίπες,
μαργαρίτες, κυκλάμινα, ζουμπούλια
και όμορφα κατακόκκινα γαρίφαλα.
Οι συγχωριανοί του πολύ τον αγαπούσαν
και όλοι τον φώναζαν «ο κυρ Νικόλας
ο Γαρίφαλος».

Κάποιο δειλινό, όταν ο ήλιος
καλησπέρριζε τη νύχτα, που
σκαρφάλωνε πίσω από το βουνό,
τρία κοριτσάκια πέρασαν μπροστά
από τον κήπο του κυρ Νικόλα,
τραγουδώντας τούτο το όμορφο
τραγούδι:

*Αν όλα τα παιδιά της Γης
πιάναν γερά τα χέρια,
κορίτσια, αγόρια στη σειρά
και σπίνανε χορό,
ο κύκλος θα γινότανε
πολύ πολύ μεγάλος
κι ολόκληρη τη Γη μας
θ' αγκάλιαζε, θαρρώ.*

Ο γερο-σοφός εκείνη την ώρα πότιζε
τα λουλούδια του. Σήκωσε το κεφάλι
και χαμογέλασε στα παιδιά. Το γέρικο,
ρυτιδιασμένο χέρι του τους έγενεψε
φιλικά.

Τούτο το τραγουδάκι έχει την πηγή του στο γαλλικό
τραγουδάκι του Paul Fort, «Ballades Françaises»
(«Si toutes les filles voulaient se donner la main...»).

— Καλινσπέρα, κυρ Νικόλα, του φώναξαν τα κοριτσάκια και χάθηκαν στη στροφή του δρόμου. Όταν τέλειωσε το πότισμα, ο κυρ Νικόλας μπήκε στο σπίτι του και κάθισε στο γραφείο του. Μια στοίβα χοντρά βιβλία τον περίμενε· έπρεπε να τα διαβάσει... Τι παράξενο όμως... Εκείνο το βράδυ, όσο κι αν πάσχιζε να συγκεντρωθεί, δεν τα κατάφερε. Ο λογισμός του έτρεχε αλλού: στα τρία κοριτσάκια, στο τραγούδι τους... Χρόνια τώρα ζούσε ευτυχισμένος με τα βιβλία του, τα λουλούδια του, ολομόναχος, και ξάφνου η μοναξιά τού φάνηκε αβάσταχτη. Κατάλαβε πως η ζωή του έφτανε στο τέρμα της, νοστάλγησε τα νιάτα του. Ήταν πολύ λυπημένος εκείνο το βράδυ ο καλός κυρ Νικόλας. Κουνούσε το χιονισμένο του κεφάλι και μιλούσε δυνατά, λες και κάποιος φίλος, καθισμένος εκεί, στο πλάι του, τον άκουγε. «Τι ωφελεί όλου του κόσμου η γνώση; Εκατό χρόνια ψάχνω να βρω την αλήθεια μέσα στα βιβλία. Άραγε τη βρήκα; Τρία κοριτσάκια κι ένα όμορφο τραγούδι μου θόλωσαν τη σκέψη. Είμαι μόνος, κανένας δεν μπορεί να με βοηθήσει, κανέναν δεν μπορώ να βοηθήσω με τις χίλιες γνώσεις μου. Είμαι άχρηστος... Ας ήμουν τουλάχιστο νέος, ας είχα τη δύναμη να ξανάρχιζα τη ζωή μου· θα μπορούσα...» Μονομιές το πρόσωπο του κυρ Νικόλα φωτίστηκε. Σπκώθηκε από την πολυθρόνα και άρχισε να χώνει βιαστικά κι ανάκατα μέσα σε μια βαλίτσα τα πράγματά του. Λίγα ρούχα, το χτένι του, το σαπούνι, ένα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες, τις παντόφλες του...

